

Nr 433.

Av herr **Petersson** i Lerbäcksbyn, om förhöjt understöd åt förre volontären **O. A. Johansson**.

Förre volontären vid Kungl. Svea livgarde Oskar Albert Johansson från Sexdrega socken i Älvsborgs län, född den 22 januari 1896, ådrog sig under sin anställning vid regementet åren 1914—1916 lungtuberkulos och åtnjuter på grund härav ersättning enligt 1909 års förordning om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring. Sjukdomen har under de senare åren ansetts medföra en nedsättning av hans arbetsförmåga med en tredjedel, och till följd härav har livräntans belopp bestämts till 300 kronor för år.

Det synes mig, att den till Johansson utgående ersättningen med hänsyn till sjukdomens art är alltför ringa, och att riksdagen därför bör bereda honom ytterligare något understöd.

Johansson har tidigare, och så länge hans hälsotillstånd det medgav, arbetat såsom skogsförman, men har på grund av sjukdomen måst lämna detta förhållandevis inkomstbringande arbete. Han är nu urståndssatt att förrätta tyngre arbete. Ehuru icke utbildad inom yrket, har Johansson därefter försökt förskaffa sig någon inkomst genom måleriarbeten, men arbetstillfällena hava varit få för honom, då fullt yrkeskunniga målare funnits att tillgå. Han har också sökt anställningar, som äro av den art, att han utan hinder av sin sjukdom skulle kunna sköta dem, men då fullt friska anställningssökande hava funnits att tillgå, har han icke kommit ifråga.

Hustrun, som tidigare kunnat bidra med inkomster till hemmet genom att åtaga sig hemarbete, är numera också sjuklig. Under dessa förhållanden har familjen givetvis råkat i svårigheter. Johansson, som är ägare till ett mindre eget hem, har icke alltid kunnat erlægga förfallen avbetalning. Han har genom ny skuldsättning hittills kunnat behålla hemmet, men nu löper han risk att få gå ifrån det, om icke hjälp snart lämnas, enär han nu uttömt alla resurser.

Det måste anses obestridligt, att den, som lider av lungtuberkulos i sådant stadium, att hans arbetsförmåga är nedsatt med en tredjedel, har betydande svårigheter att finna lämplig utkomst. En sådan är praktiskt taget hänvisad till att försörja sig med hjälp av den livränta, som är honom tillerkänd. Det är emellertid omöjligt att försörja sig med hjälp av de ersättningsbelopp, som utgå enligt 1909 års militärsättningsförordning. Riksdagen har ju också erkänt detta genom att i 1927 års militärsättningsförordning väsentligt höja de ersättningsbelopp, som skola utgå till sådana, som under militärtjänstgöring ådragit sig sjukdom. Det

synes finnas skäl att i särskilt ömmande fall också höja de enligt den äldre förordningen utgående ersättningarna.

Jag tillåter mig också åberopa, att riksdagen i vissa fall på framställningar av Kungl. Maj:t och i anledning av väckta motioner beviljat understöd åt personer, som skadats under militärtjänstgöring och i anledning därav tillerkänts ersättning jämligt någon av ovannämnda förordningar. Förhöjt understöd har sålunda utgått till personer, som genom olycksfall fått ögonen skadade och synförmågan nedsatt. Det synes icke böra vara någon principiell skillnad, när det gäller sjukdom, som ådragits under militärtjänstgöring.

Avskrift av till riks försäkringsanstalten ingivet läkareintyg överlämnas direkt till bankoutskottet. Övriga eventuellt erforderliga handlingar torde kunna tillhandahållas utskottet av kungl. försvarsdepartementet och riks försäkringsanstalten.

Med stöd av det sålunda anförda tillåter jag mig hemställa,

att riksdagen måtte tillerkänna förre volontären Oskar Albert Johansson från Sexdrega ytterligare understöd med sådant belopp, att han kommer i åtnjutande av samma ersättning, som om 1927 års militärersättningsförordning varit å honom tillämplig.

Stockholm den 23 januari 1935.

Birger Petersson.
